

La realitat literària de Maria Àngels Anglada

GRISELDA OLIVER I ALABAU

Maria Àngels Anglada (Vic, 1930 – Figueres, 1999) va ser una escriptora que va conrear diversos gèneres, com la poesia, la narrativa, la crítica i l'assaig literari. Llicenciada en filologia clàssica, va rebre la influència de la literatura clàssica, la qual es troba en algunes de les seves obres, com, per exemple, *Sandàlies d'escuma*. En el seu últim escrit, publicat pòstumament per aquesta mateixa revista el dia de la seva mort, confessava que un dels autors que més li hauria plagut de conèixer era Teòcrit d'Alexandria. Així ho explica Narcís-Jordi Aragó en l'article «Maria Àngels pòstuma», publicat al número 194 de la *Revista de Girona*.

No obstant això, Anglada va demostrar ser una escriptora preocupada per moltes qüestions: a través d'una

visió local va tractar temes universals que afectaven i afecten la humanitat. No només va publicar novel·les ambientades en època clàssica, sinó que algunes de les seves obres tenen una temàtica actual, amb personatges que es basen en persones reals. És en aquest aspecte en el qual Assumpció Heras i Trias ha aprofundit en la seva obra *Lligams. Les relacions entre els personatges de la narrativa de Maria Àngels Anglada* (Braú Edicions, 2014), un estudi sobre les interrelacions dels personatges que apareixen a l'obra de l'escriptora vigatana i, en definitiva, un assaig que analitza una part de l'obra de Maria Àngels Anglada: la caracterització dels personatges.

Només alguns dels personatges angladians s'interrelacionen, i, per això, Heras deixa de banda els personatges que surten en obres ambientades en època històrica (*Sandàlies d'escuma*, *L'agent del rei*, entre altres), o en contes de ciència-ficció. Tampoc no té en compte els personatges amb què «Maria Àngels Anglada s'inspira per crear personatges secundaris de la seva obra, com per exemple el llibreter figuerenc Ramon Canet, que dona lloc al personatge del mateix ofici a *També a tu*, *Clearònides*» (p. 13).

Tal com ho defineix l'autora, aquest estudi se centra únicament en l'anàlisi dels personatges, tot extraient-los del

HERAS I TRIAS, Assumpció

Lligams. Les relacions entre els personatges de la narrativa de Maria Àngels Anglada

Braú Edicions
Figueres, 2014

novetats JUDIT PUJADÓ

PUIG, Jordi

(Silencis) Figueres sota les bombes 1938-1939

Un projecte de Jordi Puig amb la col·laboració d'Enric Pujol i Gerard Bagué Úrsula llibres. Lladó, 2014. 256 p

Jordi Puig, incansable en la seva recerca dels avatars de les persones a través de la fotografia, va convidar els figuerencs que havien viscut l'experiència dels bombardeigs durant la Guerra Civil a deixar-se fotografiar amb algun objecte que representés aquella experiència dramàtica.

«Els personatges, com els arguments, neixen de la poesia, de la mirada d'una poeta que, quan vol explicar fets que no es poden constrènyer en versos, escriu narrativa»

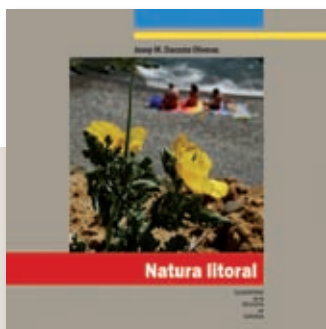
context i proporcionant només «la informació que s'hi refereix d'una manera objectiva» (p. 13). Divideix els personatges en tres grups: els que pertanyen a la família Geli de Vilamacolum, els que es relacionen amb la música, i els que formen part de la família de l'autora, els Anglada d'Abadal de Vic. Com a resultat d'aquest estudi, Heras conclou, entre altres observacions, que «els personatges, com els arguments, neixen de la poesia, de la mirada d'una poeta que, quan vol explicar fets que no es poden constrènyer en versos, escriu narrativa» (p. 211).

Una història liberal de Puigcerdà

FRANCESC MORALES

L'efecte Cabrinetty és un llibre elaborat en col·laboració sobre la vila de Puigcerdà. És el darrer d'una bibliografia respectable dins la història local d'aquell lloc: *La Cerdanya*, de José Xandri (1917); *Història de Puigcerdà*, de Jaume Martí (1922); *La Cerdanya*, de Pau Vila (1926); *La Cerdanya a començaments de segle* (1931), *Llibre de la Cerdanya*, de Rafael Gay de Montellà (1951) i *La defensa de la vila de Puigcerdà enfront els atacs carlistes*, de Sebastià Bosom i Isern (1987), entre d'altres. Efectivament, malgrat el títol, és més aviat un llibre sobre Puigcerdà i voltants, amb els fets del 10 i 11 d'abril de 1873 com a punt de partida.

Es tracta d'una obra de divulgació dirigida a una audiència amant de la història local, especialment a les àrees gironines i barcelonines, amb Puigcer-

DACOSTA OLIVERAS, Josep M.

Natura litoral

Quadern de la Revista de Girona
Diputació de Girona, 2015. 196 p

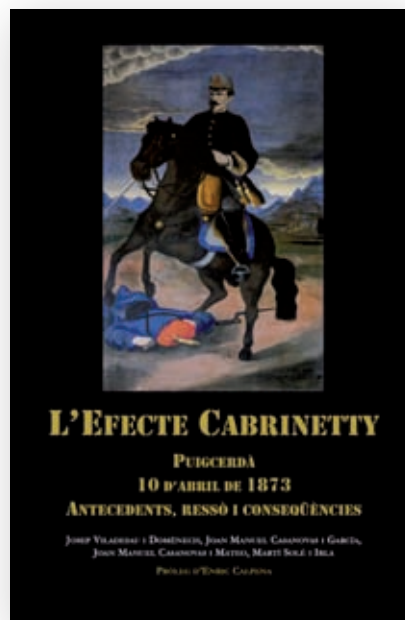
El litoral gironí destaca per la riquesa geològica i per una gran diversitat botànica i zoològica. Dacosta ha volgut redactar un llibre que és també una guia per recórrer la costa tenint present els seus valors. Els aiguamolls, les dunes, els dofins o la posidònia són alguns dels protagonistes dels diferents indrets que s'hi presenten.

dà com a punt central. No es pot perdre de vista que el llibre està en relació amb la recuperació, l'agost de 2012, de l'estàtua en honor del brigadier Josep Cabrinetty, que rescatà la vila del setge carlí. Això dóna una empremta molt sentimental tant als textos dels autors com a la presentació de l'alcalde, Albert Piñeira i Brosel.

Les diferents parts del llibre són el setge carlí d'abril de 1873, una biografia de Cabrinetty, una altra d'un dels defensors liberals, dos capítols dedicats al Puigcerdà dels segles XIX i XX, un petit recordatori al vaixell de guerra *Puigcerdà*, i una descripció de les fortificacions puigcerdanenques. Els dos capítols centrals —els dedicats al Puigcerdà del segle XIX— són un veritable llibre dins del llibre. L'autor, Joan Manuel Casanovas i Garcia, és l'únic dels quatre autors que planteja algunes hipòtesis de treball, desmenteix alguns errors històrics i troba explicació a fenòmens posteriors als de 1873, fent el que Pedro Aguado Bleye en digué història genètica, per distingir-la de la narrativa, que seria la no científica.

Aquesta història evolutiva, causal i raonada està marcada, en el cas de Casanovas i Garcia, per una relació de causa-efecte des del punt de vista liberal del creixement de Puigcerdà en particular, i de Catalunya en general. Per exemple, no hi ha ni rastre de les classes subalternes en territori ceretà: només turisme, creixement urbanístic, prohoms i grans ramaders. El col·lectiu de la població que defensà la vila l'abril

És una obra-eina, allunyada de la discussió acadèmica sobre el valor de la història local

VILADESAU I DOMÈNECH, Josep;
CASANOVAS I GARCIA, Joan
Manuel; CASANOVAS I MATEO,
Joan Manuel; i SOLÉ I IRLA, Martí

L'efecte Cabrinetty (Puigcerdà, 10 d'abril de 1873): antecedents, ressò i conseqüències

Ed. Salòria / Ajuntament
de Puigcerdà
Puigcerdà, 2014

de 1873 es resumeix en la figura de Joan Puigbó i Casamitjana, capità de la Ronda Volant de Puigcerdà. I, en general, els ceretans apareixen com una entitat psíquicament homogènia.

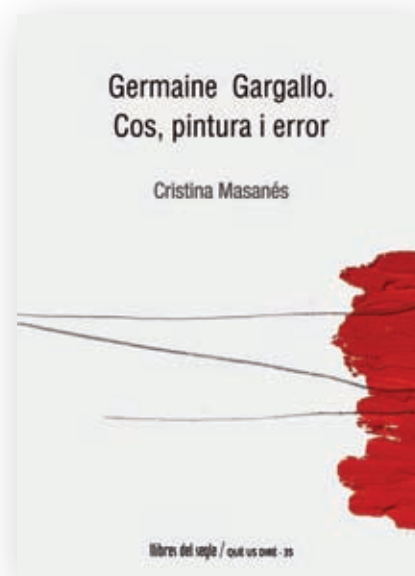
En resum, el llibre compleix els seus objectius. És una obra-eina, allunyada de la discussió acadèmica sobre el valor de la història local, i centrada en els elements commemoratius que són els que ajuden a sustentar el que Benedict Anderson en diria comunitats imaginàries.

Història pintada d'una seducció

ANNA CARRERAS

Els crítics que encara ens llegim els llibres abans de parlar-ne estem molt avesats a trobar-nos de tot. Però la sorpresa arriba —i aquesta és la gran singularitat de Cristina Masanés (Manresa, 1965)— quan un llibre t'obliga a aturar la lectura per pair tanta bellesa, tanta blavor. Gràcies a un do sublim per estructurar el llenguatge i per escortar el ritme, Masanés ha escrit un llibre formidable, un assaig artístic sobre l'art de la seducció. Com si fos una novel·la, l'autora ha passat el periodisme documental pel sedàs de la literatura i, amb agudesia, s'ha fixat en Germaine Gargallo (Laure Gargallo, en realitat), una filla de la nit experta en la provatura, mirada de gata, llavis gruixuts, pell

blanca i dits llargs, esquivada, irresistible, filla del Turó, model i amant de Picasso, esposa de Ramon Pichot. L'ha situat en la urgència eròtica del París de 1900, a l'epicentre d'un dels triangles d'aquella Arcàdia bruta que era Montmartre. Carles Casagemas, Pablo Picasso i Germaine Gargallo, tres colors, el negre, el blau i el vermell, respectivament. Ells la pinten (la volen): «La nuesa existeix per ser observada, contemplada en un instant que allarga el desig». Ella els activa els somnis, els embriua la imaginació, té set de cossos joves. Carles, obsessionat romàntic i nihilista, se suïcida per la ingratitude de la musa (que no tolera ni el caràcter depressiu ni la impotència del pintor). I és que la dona pintada no pertany a la pintura, sinó a la vida. Tots tenen vint anys i la sang els bull: Picasso prova de resoldre la mort de l'amic anant-se'n al llit amb l'amiga del mort. La dona enigma és també una dona trampa, hermètica, voluble. L'epíleg d'Eva Vázquez, que el lector respira com si fos una continuació de la novel·la, prova que Germaine Gargallo no és un personatge marginal, sinó que conté l'essència de tota una època. Com a dona, sí, i de les imprescindibles. La investigació de Masanés —deu anys i atzucacs varis— refà el trajecte, no desatèn cap pinzellada, ramifica la gau-

MASANÉS, Cristina
**Germaine Gargallo.
Cos, pintura i error**

Llibres del Segle / Què us diré, 35
Girona, 2014. 174 p

bança, el ser i el semblar dels clowns, s'endinsa en la narcosi dels fets, dibuixa ponts i connexions, analitza psicologies i en ressalta les poètiques.

PASTELLS, Josep
Cacic de fireta
Pagès editors
Lleida, 2014
142 p

Despullar la venjança

MARTÍ CORTADELLAS

L'escriptor Josep Pastells (Girona, 1966) va guanyar el Premi de Novel·la Breu Ciutat de Mollerussa del 2014 amb *Cacic de fireta*, una sàtira de la degradació del món laboral i del paper del periodisme quan s'ha de vendre als interessos dels poderosos.

La novel·la comença amb un aclariment del narrador que ens arrenca un primer somriure i ens submergeix de ple al to burlesc que no s'abandona fins al final del llibre. El personatge qui ens parla és Perfecte Pèlach Canyes, un home que ronda la cinquantena d'anys, periodista de professió i trau-

Alguna cosa es cou

DANI VIVERN LLADÓ

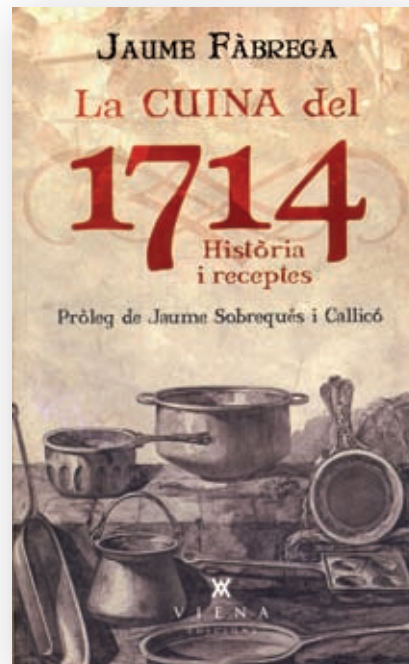
Comentar *La cuina del 1714. Història i receptes* és com voler explicar en paraules un àpat en un restaurant cinc estrelles Michelin. Ens deixariem la majoria de sensacions, o les explicariem de forma incompleta sense remei. L'autor, Jaume Fàbrega —en Jaumó— ja no requereix presentació a aquestes alçades. En tot cas, jo en diria que ha estat i és el precursor en la recerca de la cuina catalana i, en general, de la Mediterrània. Més de seixanta volums i textos sobre gastronomia, sense parlar de la seva tasca docent a la UdG, n'han fet «el primer escriptor gastronòmic del Mediterrani», i està molt per sobre d'alguns tastaolletes i guixa-salses que, sovint, s'han aprofitat dels coneixements de gent com ell.

Però anem al gra. Algú podria titllar el títol d'oportunista si no fos que en Jaumó ha estat sempre clarament i decididament reivindicatiu de la història i dels drets d'aquest país, i, vist que estem redescobrint el nostre propi passat, per què no el de la nostra cuina en un període de canvi com va ser el 1714? Els sotracs, silencis, modificacions i influències foranes en els rebostos, fogons, fondes i taules catalans són precisament el material amb què s'obre el treball. No té res de curiós que la majoria de tractats de gastronomia d'aquells

anys fossin obra de clergues i d'ordes masculins, sobretot els agustins, «els més gourmets», en diu l'autor. Les monges —com passa encara ara— tiraven més pels dolços, i més aviat no publicaven gaire. El motiu d'aquesta reducció *in conventum* era la imposició centralista —Decret de Nova Planta—, que fins i tot havia de ficar el nas en allò que s'escrivia i es divulgava sobre la nostra cuina. Que ja té pebrots... i tomates, patates i d'altres productes del Nou Món, que en aquell segle provoquen una veritable revolució culinària. Per això, *La cuina del 1714* no és un recull de receptes i prou, sinó que ens fa viure i entendre aquell període a través d'aquestes.

La part més voluminosa del llibre es divideix en deu apartats —des de sales, entrants i amanides fins a begudes i conserves, passant per sopes, carns, ous, peix, etc.— en què es van explicant les receptes. S'obren amb una breu introducció històrica, i es tanquen amb unes notes amb les variants i consells per aconseguir treure tot el suc del plat en qüestió. Tot, en el llenguatge planer, característic de Fàbrega, que convida a la lectura.

Llavors, com diu Jaume Sobrequès al pròleg del llibre, només queda un sol pas per fer, i que és el millor homenatge a l'autor: provar de cuinar el que ens explica.

FÀBREGA, Jaume.
La cuina del 1714.
Història i receptes

Viena edicions
Barcelona, 2014
214 p

matitzat per les rialles que provoca la combinació dels seus noms. Ara que té més temps —assegura— vol escriure un artefacte literari per desfegar-se i castigar l'individu més impresentable que ha conegut.

En les següents pàgines, Perfecte Pèlach Canyes és contractat per treballar com a redactor en cap d'un diari

que està a punt de sortir a la venda. Però el panorama que es troba és desconcertant: el mitjà no té dissenyadors ni redactors, i ni tan sols li donen un trist ordinador. A partir d'aquí, la novel·la es convertirà en un estira-i-arrotonsa entre el narrador i el seu cap, plegat d'escenes insòlites i amb un final inesperat.

Cacic de fireta és un llibre divertit, àgil i de lectura fàcil. L'extravagància dels personatges i el fet que la història no se situï en cap marc concret fa que el lector no hi pugui establir cap paral·lelisme amb el món real. Però en el fons la voluntat de l'autor és aquesta: el tema de la venjança és l'únic que compta.

La sal de la vida

ADRIÀ PUJOL CRUELLES

De vegades hom es pregunta per què aquell escriptor se'n va fer. Quan va sentir la vocació, per què s'hi va consagrar, a despit de quines altres crides. I la necessitat d'escriure sovint neix quan s'entra en contacte amb el Misteri. Neix, doncs, d'una voluntat de comprensió.

Pel que fa al poeta, dramaturg i escriptor Carles Fages de Climent, ara tenim una part de la resposta. Aristòcrata des dels quatre punts cardinals familiars, neix i creix en un ambient senyorial i estrany, tan antic com el paisatge, i gairebé màgic. L'Empordà i les nissagues, els costums i les creences, tot plegat esdevé la sopa primordial que ferirà de lletra el jove Fages. Tot l'interpel·la, des d'un estol d'estornells, passant pels esbramecs dels mossos de la finca fins als meandres fumosos de la Muga.

A les *Memòries*, el passat és un país inusual, llegendari. Hi passen coses. Els animals i les persones semblen déus els primers i titelles les segones. Les obscuritats de l'estirp nodreixen el mite. Coses. La seva àvia mor durant l'infantament de la seva tia, i la besàvia li talla les trenes abans d'enterrar-la. Trenes que besarà cada matí del món.

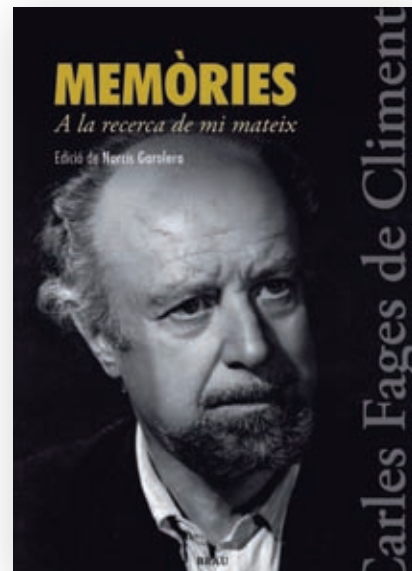
Les *Memòries* d'en Fages sagarren. Per estil i per temàtica, tot i que finalment Fages és més atrabiliari, més

misticador i més vulgar que no pas l'autor d'*El comte Arnau*. Més mandrós, arriba a cuita-corrents al pinyol d'allò que vol explicar.

En qualsevol cas, el lector fruitirà d'un idioma ben greixat, i d'una prosa tobogan en general ben lligada. S'engrescarà amb situacions delirants i amb apunts de pensament prou afuats. La infància, l'època de les descobertes i dels desenganys (religiosos i amorosos), el dandisme a Barcelona, els posicionaments polítics de l'època, la guerra i Franco, la vocació dramàtica i, per sobre de tot, la poesia. La poesia que tot ho esquitxa.

Fages va tenir una memòria sobrehumana i un prodigiós sentit de la llengua, potser menys domesticat que el d'en Pla. Perquè Fages va ser una mica gandul —confessa—, i sovint va tirar de geni i no de treball, per la qual cosa en Pla el renya al paper que li dedica pòstumament (O. C., vol. 38). Els versos li sortien sols. La prosa no tant. El teatre li costava, raonablement.

Fages també va ser impiu amb els hipòcrites, sobretot amb els estirats del ram eclesiàstic i amb la voluptuositat dels càrrecs. I va mostrar-se ambivalent a l'hora de vessar les seves idees, com tots els bons observadors. Per això titllava Catalunya de «país anarcocon-

FAGES DE CLIMENT, Carles

Memòries.

A la recerca de mi mateix

Brau Edicions. Figueres, 2014
388 p

servador». Va viure a lloure, amoral —no pas immoral—, fogós, masclot, senyoràs, i de tard en tard es va perdre, com a bon empordanès, en els deliris tel·lúrics de l'home ferit pel paisatge.

La buidor com a principi

EVA MARTÍNEZ I ESCOBOSA

Teresa Muñoz és editora des de fa més de quinze anys i professora de català per a adults. *Com si fos ahir* és la seva *opera prima*. S'hi barregen diferents elements: l'aprenentatge, la memòria, la rutina, el pànic i l'angoixa. És una

novel·la intimista i psicològica escrita en primera persona.

La protagonista del llibre, la Sabina, es troba en un moment delicat de la seva vida. Pateix atacs d'angoixa i pànic. Per aquest motiu està de baixa laboral. Busca ajuda mèdica i acut a una

psicòloga per alleujar el seu malestar general.

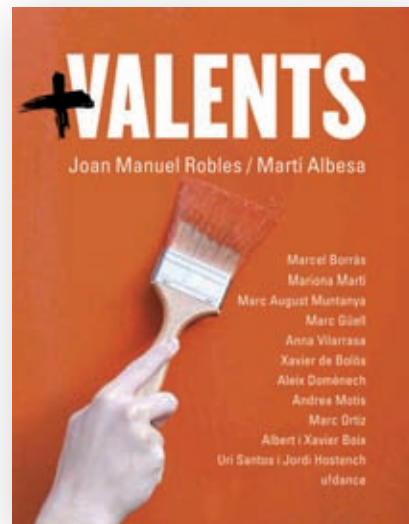
La seva vida s'erigeix en una lluita constant per esbrinar tot el que l'amorosa mitjançant una veu interior que la guia en un camí de superació de les seves pors.

Joves emprenedors amb talent

JOAN SALA

Els autors d'aquest llibre ja en van fer un altre amb el mateix plantejament, el 2013, titulat *Valents*. Ara, com abans, repassen la trajectòria vital d'uns joves garrotxins que tenen la característica de ser persones que ja han obtingut uns primers èxits professionals. El periodista Joan Manuel Robles els fa unes interessants entrevistes, i el fotògraf Martí Albesa, un magnífic retrat. Són disset els joves entrevistats, i de fet podríem incloure en la llista els dos autors, dels quals només coneixem unes poques dades biogràfiques impreses a la solapa, tots ells emprenedors de vint-i-tants anys o de la trentena. Hi ha nois i noies d'especialitats molt diverses: des de relacionats amb el món del teatre a

empresaris de diversos rams. Una ho és del món del turisme, i dos germans segueixen el negoci familiar d'una potent indústria càrnia amb uns nous plantejaments. Hi ha la trajectòria d'un músic que és alhora pastor d'ovelles i cabres que fa formatges; la d'un investigador biomèdic que treballa en el departament de genètica de la Universitat de Harvard; una dissenyadora de peces de roba per a grans empreses del tèxtil; un doctorand vulcanòleg; un exitós i humil triatleta; dos futbolistes; una cantant; un informàtic i quatre nois d'un grup empresarial de diverses especialitats. Expliquen com s'han espavilat, en uns casos per obtenir recursos gràcies a una oferta que han sabut fer engrescadora a partir dels micromecenatges de Verkami, d'altres amb recursos diferents però tots amb el treball constant des de molt joves. És una alenada d'aire nou davant del pessimisme que sovint trobem en persones d'aquests segments d'edat. És un text molt ben escrit, llegidor i amè, que retrata uns joves valents de la comarca, aplegats en un llibre que traspu optimisme i ganes de superació. Els autors volen donar un testimoni del tarannà d'uns garrotxins amb una força interior capaç d'emprendre un projecte laboral i de vida. I si segueixen així ben segur que ho aconseguiran.

MANUEL ROBLES, Joan ALBESA, Martí **Més valents**

Impremta Aubert
Olot, 2014
170 p

MUÑOZ, Teresa **Com si fos ahir**

Editorial Amsterdam,
col. Ara Llibres
Barcelona, 2014
184 p

Al llarg de la novel·la trobem alguns *flashbacks* que remeten a escenes del passat i que permeten descobrir l'origen d'un trauma juvenil fins aleshores ocult.

El lector fa un viatge al costat de la protagonista i va accedint progressiva-

ment a l'arrel del conflicte interior que viu el personatge, de tal manera que la intriga es manté fins al final.

Teresa Muñoz utilitza un llenguatge planer i entenedor, amb frases curtes, i demostra un gran domini de la llengua.

Un luxe necessari entre tanta retallada

XAVIER CASTILLÓN

Jazzmaica és, ara per ara, la culminació del projecte The Gramophone Allstars, fundat el 2008 pel saxofonista bisbalenc Genís Bou per plasmar i entrecruar un ampli ventall d'influències ben digerides, començant per l'ska i la música jamaicana en general, però també el jazz, el funk, el soul, els ritmes llatins i fins i tot el pop, pel context generacional i per la importància que TGA concedeix a les melodies, sobretot a partir de *Levitant a la deriva* (2011). En el context actual, és gairebé un miracle que un grup de formació tan àmplia (un octet) hagi mantingut una activitat tan constant i tan rica, creativament parlant, com ho demostren els quatre discos publicats en només sis anys, als quals s'hauria d'afegir també *Cançons de la veritat oculta* (2012), inspirat en els contes de Pere Calders i no acreditat a TGA, però impulsat i dirigit per Bou i interpretat pels músics de la formació, amb l'esplèndida veu de Judit Neddermann al capdavant.

LE BOVIER DE FONTENELLE, Bernard
**La república de los filósofos
o historia de los ajaioanos**

Traducció: Margarita Lafont
Palamedes editorial
Vilobí d'Onyar, 2014.

Bernard Le Bovier de Fontenelle va ser considerat un filòsof llibertí de la Il·lustració francesa, un clàssic que va anar quedant al marge per la irrupció d'altres filòsofs més llibertins encara, com Voltaire, unes dècades més jove. Aquesta obra proposa una utopia: un país on manen els filòsofs.

Cançons de la veritat oculta ja va ser editat pel segell bisbalenc Bankrobber, al qual ara s'ha incorporat TGA de ple dret amb *Jazzmaica*, una espècie de superproducció orquestrada amb més esforços personals que recursos econòmics, ja que en aquest cas la plantilla del grup pràcticament s'ha doblat per crear una autèntica big band de quinze músics. Entre els components de The Gramophone Allstars Big Band hi ha alguns dels millors instrumentistes joves que estan renovant, entre altres coses, l'escena jazzística catalana, amb una notable formació acadèmica i unes inquietuds creatives que no coneixen fronteres estilístiques ni de cap altre tipus, com tampoc les que intenta imposar la crisi als músics que intenten viure dignament de la seva professió. Quan molts de grups es veuen obligats a reduir els seus efectius per adaptar-se fins i tot als hàbitats més hostils per al directe, TGA es reconverteix en tota una big band d'estructura clàssica, amb quatre saxofonistes, tres trompetistes, dos trombonistes, un guitarrista, un baixista, un teclista, un bateria i un percussionista, més la veu de Neddermann. En definitiva, tot un luxe, però un luxe necessari, com ho demostra *Jazzmaica*.

Gravats i mesclats als estudis Ground de Cornellà del Terri, els deu temes del disc es reparteixen entre les versions de clàssics jamaicans (la instrumental «Scambalena» de Rolando Alphonso, que obre el disc, i «Funky Kingston», de Toots & The Maytals, que el tanca), i, mirant més cap al nord, les revisions de cançons més o menys populars del soul i el funk nord-americans dels anys seixanta i setanta: «If you can want», de Smokey Robinson & The Miracles; «I wish», de Stevie Wonder i «Can't get enough» de Barry White (com Wonder, massa popular i qüestionat pels puristes, i això encara fa més valuosa la doble aposta de TGA), però també indagacions en el repertori de grups no tan cèlebres, com ara The Winstons i The Jackson Sisters, que no eren les germanes de Michael.

THE GRAMOPHONE
Allstars Big Band

Jazzmaica

Bankrobber
Barcelona, 2014

A més, hi ha un híbrid entre dos colossos del soul —Sam Cooke («Twistin' the night away») i Ray Charles («Hallelujah I love her so»)—, fusionades i adaptades a la visió femenina de Neddermann en «(When) Twistin' I love him so». I el llistat es completa amb dues composicions originals: «Wise two», un tribut de Genís Bou al «Wise one» de John Coltrane, i «Sophisticated Babylon», signada per Lluç Casares, que almenys pel que fa al títol podria ser una visió «jazzmaicana» de «Sophisticated lady» de Duke Ellington, sant patró de les big bands. Avalada en els textos del llibret del CD per autèntics experts en la matèria com ara l'alemany Dr. Ring Ding, l'italià Mr. T-Bone i el català David «Dr. Decker» Vilches, la nova aventura de The Gramophone Allstars en la terra de les big bands és un brillant exercici de reinterpretació de la música del passat en clau de futur, de la qual poden gaudir audiències de tot tipus: no només els bojos del jazz o de la música jamaicana, sinó qualsevol amant de la bona música que sàpiga apreciar tota la passió i la bona feina invertides en «Jazzmaica».

ADMINISTRACIÓ PÚBLICA

Barnadas i Puigferrer, Joan. *Centenari de La Caritat*. Girona: Fundació La Caritat, 2014, 139 p.

Camas Roda, Ferran (ed.). *Temps de canvi en el treball*. Girona: Universitat de Girona, 2014, 232 p.

Grabuleda, Josep; Palmada, Gue-
rau. *El terme de Banyoles*. Banyoles /
Girona: Ajuntament de Banyoles /
Diputació de Girona, 2013, 179 p.-

ART I CULTURA

Aguer, Montse; Bonet, Juan Manuel;
Pitxot, Antoni. *Dalí-Pitxot: L'al-legoria
de la memòria*. Figueres: Distribu-
cions d'Art Surrealista, 2014, 95 p.

Bonet, Juan Manuel. *Villèlia, creador
de mons onírics: Del 14 de juny al 7 de
desembre de 2014, Can Mario, Palafrugell*.
Barcelona: Fundació Vila Casas,
2014, 94 p.

Cortina, Glòria; Bosch, Rafel. *D'aigua.
Camins*. Girona: Fundació Valvi, 2014.

Hoyo, Jesús del; Flórez, Cristina;
Simon, Cristina (ed.). *Lletres d'ahir i
d'avui: Lletres als tresors i lletres quoti-
dianes de Girona*. Barcelona: Col·legi
Oficial de Disseny Gràfic de Catalu-
nya, 2014, 50 p.

Julià, Jordi (fot.). *La vida dels sal-
timbanquis*. Girona: Ajuntament de
Girona, 2014, 97 p.

Mercader i Bravo, Lluís. *Cobles i
orquestrades de Palamós (1843-2014):
Mig segle de la Cobla Baix Empordà*.
Barcelona: Viena, 2014, 203 p.

Prohias, Gerard. *Tano Pisano: La lírica
secreta de les coses petites*. Palafrugell:
Associació Cultural Pou d'en Bonet,
2014, 45 p.

Ribot, Cristina (ed.). *Identitat aug-
mentada: Documentació, arxius i
obres d'art*. Girona: Museu d'Art de
Girona, 2014, 63 p.

Ros Nicolau, Josep
(ed.). *Miquel Ruiz
Avilés: Una altra
manera de captar
el món 1979-2013*.
Girona: INSPAI,
2014, 251 p.

HISTÒRIA I BIOGRAFIA

Abad, Joan; Aulines, Albert. *Vivim
sobre antics vestigis: Novetats sobre els
orígens humans a la Bioregió de Giro-
na*. Girona: Associació Arqueològica
de Girona, 2014, 188 p.

Albà, Marta (ed.); Mallorquí, Elvis
(ed.). *Homes i terres: L'ordenació del
paisatge agrari de Llagostera, segles
XIII-XX*. Llagostera: Ajuntament de
Llagostera, 2014, 200 p.

Algué Moreno, Laura (fot.). *Històries
de vida: La Sauleda, carrer Ample. Pa-
lafrugell*. Palafrugell: Ajuntament de
Palafrugell, 2014, 31 p.

Burch, Josep [et al.]. *L'alt imperi al
Nord-Est del Conuentus Tarraconensis:
Una visió de conjunt*. Girona: Univer-
sitat de Girona, 2014, 495 p.

Ferrés i Fluvià, Miquel. *Lliberada
Ferrarons, a faith forever young*. Bar-
celona: Centre de Pastoral Litúrgica,
2014, 242 p.

Pla i Toldrà, Lluïsa. *Els Girona: La gran
burguesia catalana del segle XIX*. Barce-
lona: Fundació Noguera, 2014, 321 p.

Roca i Pla, Pere. *L'ensulsiada: Del
camp d'Argelers a la Catalunya ven-
çuda* [pròleg de Josep M. Figueres].
Barcelona: Viena, 2014, 166 p.

Zweig, Stefan. *El món
de 1914* [edició d'An-
toni Martí Monterde;
traducció de Marc
Jiménez Buzzi]. Gi-
rona: Ela Geminada,
2014, 103 p.

LINGÜÍSTICA. ESTUDIS LITERARIS

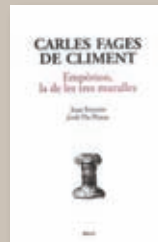
Vilardell i Caixàs, Joan. *Els noms dels
carrers de Palafrugell*. Palafrugell /
Girona: Ajuntament de Palafrugell /
Diputació de Girona, 2014, 195 p.

LITERATURA

Arqué, Dolors. *L'aprenent de gegant*
[il·lustracions de Tavi Algueró]. Olot:
Rialles Olot, 2014, 6 p.

Dalí, Salvador. *Set cartes de Dalí a Pere
Coromines* [edició de Vicent Santama-
ria de Mingo]. Barcelona: Associació
de Bibliòfils, 2014, 103 p.

Escudero, David. *Exilio poético en
Alejandría*. Girona: Quadrivium, 2014,
101 p.

Fages de Climent,
Carles. *Empòrion,
la de les tres mura-
lles* [edició de Joan
Ferrerós i Jordi Pla].
Figueres: Brau, 2014,
92 p.

Morera i Font, Glòria.

*Poders i el Planeta: Poema en tres
temps*. Girona: Mínima Llibres, 2014,
357 p.

Sales, Joan. *Cartes a Màrius Torres*.
Club Editor, 2014, 702 p.

Sánchez-Mústich, Cèlia. *A l'hotel, a
deshora* [pròleg de Vicenç Altaió].
Girona: Curbet, 2014, 60 p.

Signorile, Lisa. *El rellotge miop: Les
desventures de l'evolució* [traducció de
Carme Arenas]. La Bisbal d'Empordà:
Sidillà, 2014, 299 p.

Swift, Jonathan. *Els viatges de Gulliver*
[traducció de Francesc Francisco-Bus-
quets]. Girona: Curbet, 2014, 438 p.

Teixidor, Joan. *Els mesos: Sonets*
[comentats per D. Sam Abrams]. Olot:
Ajuntament d'Olot, 2014, 42 p.

TERRITORI

Anglada, Martí. *La via alemanya: Vi-
atge per les terres luteranes de la conca
de l'Elba*. Figueres: Brau, 2014, 241 p.

Carmaniu, Xavier. *Cultura i identitat.
Costa Brava, Pirineu de Girona: On el
territori parla d'arrels, de festes i de ge-
nialitat*. Girona: Patronat de Turisme
Costa Brava Girona, 2014, 81 p.

Oliveras, Josep M. [et al.]. Girona:
La Rambla i l'Argenteria. Girona /
Barcelona: Ajuntament de Girona /
Lunwerg, 2014, 219 p.

Weltz i Gispert, Alexandre. *Palamós
desaparegut*. El Papiol: Efadós, 2014,
182 p.

